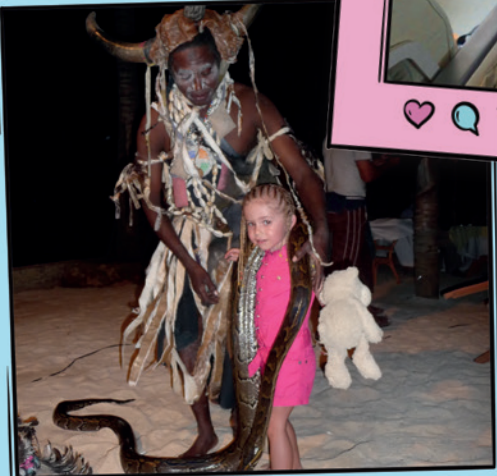
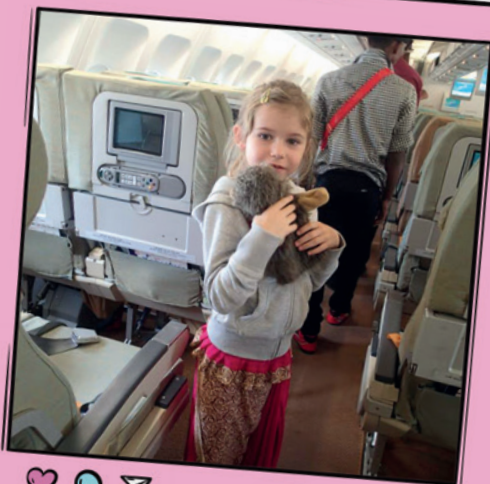

NOC V JESKYNI

Vzpomínka, o kterou se chci s vámi teď podělit, je trochu strašidelná a asi nejnebezpečnější, jakou za svůj život mám. Zážitek to ale rozhodně byl! Byly mi čtyři nebo pět let. S našimi jsme hodně navštěvovali kaňony. Slaňovali, potápěli a tak... Naši jsou opravdu dobrodruzi a já s nimi!

Tentokrát to byl kaňon ve Španělsku. Než jsme postavili stan, bylo už pozdní odpoledne, přesto se rodiče rozhodli, že ještě stihneme výlet do kaňonu. Když jsme dorazili ke kaňonu, byla vysoká voda. Slanili jsme do krásné, malé jeskyně. Tam jsme museli překonat vodopád, abychom se dostali dál. Byl obrovský, měl tak pět, šest metrů. Voda z něj padala tak prudce, že dole byl velký spodní proud. Potřebovali jsme se dostat přes vodopád na druhou stranu. První šel taťka, přeskočil to a pak rodiče chtěli natáhnout lano a pustit mě, ale mamka prvně dolů hodila batoh. Ten se nevynořil, tak řekli, že já tam tedy rozhodně nepůjdu. Takže se taťka vydal hledat pomoc někam do okolní vesnice a nás tam nechal. Neznal cestu, ani neuměl španělsky, takže to pěknou dobu trvalo. My jsme s maminkou strávily dlouhou noc v té jeskyni, kde se postupně zvedala voda. Mamka mě měla na zádech a zahřívala vlastním tělem.

Až v půl páté ráno mě něco probralo z mikrospánku. Znělo to jako... vrtulník! Jenže ten tam nemohl přistát, takže k nám museli záchranáři slaňovat. To trvalo další dvě hodiny. Nakonec se k nám díky bohu dostali. Dostaly jsme teplé deky, vodu a nějaké sušenky a já jsem se prý záchranářů zeptala, proč nám radši nedovezli pizzu :D. Zbytek dovolené nám musely dávat obchody jídlo na dluh. Pro-